

R. F. KUANG

Katabasis

ÖVERSÄTTNING FREDRIKA SPINDLER

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

TIDIGARE UTGIVNING

Babel – En hemlig historia, 2024

Yellowface, 2024

Följande verk citeras i boken:

s. 9 *Faidon*, Platon: översättning av Jan Stolpe

s. 143 *Det öde landet*, T. S. Eliot: översättning av Jonas Ellerström

s. 304 och 318 *Den gudomliga komedin*, Dante Alighieri: översättning av Ingvar Björkeson

Albert Bonniers Förlag

Box 3159, 103 63 Stockholm

www.albertbonniersforlag.se

info@albertbonniers.se

Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, gestalter, platser och händelser härrör ur författarens fantasi eller används på fiktivt sätt och ska inte betraktas som verkliga. Eventuella likheter med faktiska händelser, platser, organisationer eller personer, levande eller döda, är rena tillfälligheter.

ISBN 978-91-0-080920-1

COPYRIGHT © 2025 by R. F. Kuang. All rights reserved.

Published in agreement with Sebes & Bisseling Literary Agency.

ORIGINALET TITEL Katabasis

ÖVERSÄTTNING Fredrika Spindler

ILLUSTRATIONER OCH KARTOR © Patrick Arrasmith,

svensk handskrift av Ilse-Mari Berglin

OMSLAG Michael Ceken

TRYCK ScandBook, EU 2025

Första tryckningen

Till Bennett, briljant, älskad

FÖRFATTARENS ANMÄRKNING

Några av de lärda som nämns i denna text är verkliga människor, och med ett flertal undantag – som jag hoppas är uppenbara – har jag försökt gestalta deras uppfattningar på ett rättvisande sätt. Derek Parfits *Skäl och personer* gavs verkligen ut 1984, vilket är behändigt för min tidslinje. Aristoteles använder inte begreppet ”himmelsk rymdmask”, men det är ett trevligt sätt att visualisera hans fysik. Michael Huemers ”Existence Is Evidence of Immortality” publicerades 2019, men jag hävdar här att den publicerades på 1960-talet. Det är ren fantasi, liksom större delen av denna bok.

KAPITEL 1

Andra människor är nog inte medvetna om att alla som ägnar sig åt filosofin på det rätta sättet självmant förbereder sig för en enda sak: att dö och vara död. Om detta är riktigt vore det väl absurt att ivrigt önska enbart detta under hela livet och sedan, när det verkligen kommer, vredgas mot det som man sedan länge har önskat så ivrigt och förberett sig för.

PLATON, FAIDON

Cambridge, höstterminen, oktober. Vinden bet, solen gömde sig, och den första kursdagen, då Alice Law borde ha föreläst för kandidatstudenter om farorna med att använda den cartesianska splittringsformeln för att plugga utan kispausar, begav hon sig iväg för att rädda sin handledares själ ur Helvetets åtta kretsar.

Professor Jacob Grimes dog på grund av en hemsk ohygglig olyckshändelse, och ur ett visst perspektiv var det hennes fel, och därmed var det av skäl som handlade både om moralisk plikt och egenintresse – för utan professor Grimes hade hon ingen disputationsoxfordförande, och utan disputationsoxfordförande kunde hon inte försvara sin avhandling, ta doktorsexamen, eller med framgång söka en fast tjänst i analytisk magi – som Alice fann det nödvändigt

att bönfälla kung Yama den barmhärtige, Underjordens härskare, att ge professorn livet tillbaka.

Detta var inget litet företag. Under den senaste månaden hade hon blivit en självlärd expert inom tartarologi, eller helveteskunskap, vilket inte utgjorde något av hennes delfält. Nuförtiden utgjorde det inte *någons* delfält, eftersom tartarologer sällan överlevde tillräckligt länge för att kunna publicera sitt arbete. Sedan professor Grimes frånfälle hade hon tillbringat varje vaken stund med att läsa varenda monografi, artikel eller minsta fragment av korrespondens hon kunde hitta om färden till Helvetet och tillbaka. Minst ett tiotal lärda hade gjort resan och överlevt den, och på ett trovärdigt sätt berättat om den, men ytterst få under det senaste århundradet. Alla existerande källor var otillförlitliga i olika grader och djävulusiskt knepiga att översätta dessutom. Dantes redogörelse var så upptagen av att dela ut illvilliga kängor att själva reportaget hamnade ur fokus. T. S. Eliot hade tillhandahållit några av de senaste och mest detaljerade landskapsbeskrivningar som fanns att tillgå, men *Det öde landet* var så självrefererande att dess status som en besökares redogörelse allvarligt ifrågasattes. Orfeus anteckningar, som var skrivna på arkaisk grekiska till att börja med, bestod till större delen av fragment precis som resten av honom. Och Aeneas – tja, det var bara romersk propaganda. Möjligen fanns det fler redogörelser på mindre kända språk – Alice kunde ha tillbringat decennier med att läsa sig genom arkiven – men hennes finansieringsklocka tickade stadigt på. Mötet om uppdateringen av hennes individuella studieplan tornade upp sig i slutet av terminen, och utan en handledare som var påtagligt levande kunde Alice knappast hoppas på mer än en finansieringsförlängning som skulle räcka tills hon bytte till ett annat lärosäte och hittade en ny handledare.

Men hon ville inte byta lärosäte, hon ville ta en doktorsexamen vid Cambridge. Och hon ville inte ha någon annan handledare,

hon ville ha professor Jacob Grimes, institutionsföreståndare, Nobelpristagare, och två gånger vald till ordförande för The Royal Academy of Magick, den kungliga akademien för magi. Hon ville ha det gyllene rekommendationsbrevet som öppnade alla dörrar. Hon ville hamna överst i alla ansökningshögar. Detta innebar att Alice måste bege sig till Helvetet, och hon var tvungen att bege sig dit i dag.

Hon kontrollerade och dubbelkontrollerade sina inskriptioner gjorda med krita. Hon väntade alltid till sist med att sluta cirkeln, när hon var absolut säker på att uttalandet, och därigenom aktivering, av pentagrammet inte skulle döda henne. Det gällde alltid att vara säker. Magi krävde precision. Hon stirrade på de prydliga vita strecken tills de blev suddiga framför henne. Det var, slöt hon sig till, så bra det kunde bli. Mänskliga hjärnor var felbara, men hennes var det i mindre utsträckning än de flesta, och hennes var nu den enda hjärna hon kunde förlita sig på.

Hon tog kritan. Ett jämnt streck och pentagrammet var klart.

Hon tog ett djupt andetag och steg in.

Det fanns naturligtvis ett pris. Ingen färdades helskinnad till Helvetet. Men hon hade redan från början bestämt sig för att betala det, för det tedde sig så trivialt sett till det större perspektivet. Hon hoppades bara att det inte skulle göra ont.

”Vad håller du på med?”

Hon kände igen den rösten. Hon visste, innan hon vände sig om, vem hon skulle få syn på i dörröppningen.

Peter Murdoch: oknäppt rock; oknäppt skjorta; papper som vällde ut ur axelväskan och hotade att flaxa iväg i blåsten. Alice hade alltid varit förbittrad över att Peter, som varje dag såg ut att bara med nöd och näppe ha tagit sig ur sängen, ändå lyckats bli institutionens älskling. Fast det kom inte som någon överraskning: den akademiska världen respekterade disciplin, belönade hårt arbete, men ännu mer dyrkade den genier som inte behövde

anstränga sig. Peter Murdoch och hans fågelbo till hår och fågel-skrämman till kropp som balanserade ovanpå en skranglig cykel såg ut som om han aldrig behövt anstränga sig för något i hela sitt liv. Han var helt enkelt född genial, med all den där kunskapen som gudarna hållt in i hans hjärna utan att spilla en droppe.

Alice tyckte att han var outhärdlig.

”Lämna mig ifred”, sa hon.

Peter lunkade in i hennes cirkel, vilket var mycket oförskämt. Man skulle alltid fråga innan man steg in i en annan magikers pentagram. ”Jag vet vad du tänker göra.”

”Nej, det vet du inte.”

”Tsus grundläggande förflyttningspentagram, med Setiyas modifieringar”, sa han, vilket imponerade på Alice, eftersom han bara kastat en hastig blick på golvet, och från andra sidan rummet dessutom. ”Ramanujans sammanräkning med implikationer för att Casimireffekten ska etablera en mental länk till målet. Åtta streck för åtta kretsar.” Hans ansikte klövs av ett brett flin. ”Alice Law, din stygga flicka. Du försöker bege dig till Helvetet.”

”Jaha, om du vet så pass”, snäste Alice, ”vet du att det bara finns plats för en av oss.”

Peter föll på knä, föste upp glasögonen på näsryggen, och förde med sin egen krita raskt in några ändringar i pentagrammet. Detta var också mycket oförskämt – man skulle alltid fråga innan man ändrade en annan akademikers verk. Men etikettsregler gällde inte för Peter Murdoch. Peter rörde sig genom livet med en omedvetenhet som, återigen, ursäktades enbart av hans genialitet. Alice hade sett Peter spilla chokladsås över högskolerektorns hela ämbetsskrud vid honnörsbordet en gång utan att få någon annan tillrättavisning än en klapp på axeln och ett skratt. När Peter begick fel var det gulligt. Själv hade hon en gång tillbringat hela middagen på toaletten och hyperventilerat mellan fingrarna för att hon hade råkat knuffa till en brödkorg så att den for i golvet.

”En blir två”. Peter viftade med fingrarna. ”Abrakadabra. Nu finns det plats.”

Alice dubbelkontrollerade hans inskriptioner och insåg till sin förargelse att de var perfekta. Hon skulle ha föredragit att han hade gjort ett misstag som kostat honom armar och ben. Och hon skulle verkligen ha föredragit att han inte sedan kungjort: ”Jag följer med dig.”

”Nej, det gör du inte.”

Av alla människor på Cambridges institution för analytisk magi var Peter Murdoch den sista person hon ville besöka Dödsriket tillsammans med. Den perfekte, geniale, outhärdlige Peter, som hade vunnit institutionens främsta utmärkelser vid varenda milstolpe – bästa förstaårsuppsats, bästa andraårsuppsats, dekanens medaljer i logik och matematik (vilka i rättvisans namn utgjorde Alices sämsta delfält, men innan hon kom till Cambridge var hon inte van vid att förlora). Peter var en av de där akademikerna som kom från en familj av akademiker, en magiker född av en fysiker och en biolog, vilket innebar att elfenbenstornets outtalade regler hade inpräntats i honom redan innan han kunde gå. Peter hade redan allt som var något gott i världen. Han behövde inte professor Grimes brev för att få en tjänst.

Det värsta var att Peter alltid var så trevlig. Snubblade alltid omkring med det där bekymmerslösa leendet på läpparna, erbjöd sig alltid att hjälpa sina kolleger med att hitta en lösning på de problem de stötte på i sin forskning, frågade alltid alla andra på seminarierna hur deras helg hade varit när han mycket väl visste att de hade tillbringat den med att gråta över bevis som han kunde ha konstruerat i sömnen. Peter var aldrig stoltserande eller nedlåtande, han var bara aningslöst *bättre än*, och det fick alla att känna sig desto sämre.

Nej, Alice ville lösa det här problemet själv. Hon ville inte ha Peter Murdoch gläfsande över axeln hela tiden, nitiskt petande

i hennes pentagram för att han bara försökte hjälpa till. Och om hon nu skulle återvända med professor Grimes själ hel och välbehållen i släptåg ville hon i synnerhet inte dela med sig av äran till Peter.

”Det är ensamt i Helvetet”, sa Peter. ”Du kommer att vilja ha sällskap.”

”Helvetet är andra människor, har jag hört.”

”Mycket lustigt. Kom igen. Du kommer att behöva hjälp med att bära förnödenheter, åtminstone.”

I sin väska hade Alice stuvat ned en splitterny evighetsplunta (en förtrollad vattenflaska som inte skulle ta slut på flera veckor) och lembasbröd (torra, pappliknande näringsremсор som var populära bland doktorander eftersom de bara tog sekunder att äta och höll en mått i timmar. Det fanns inget förtrollat med lembasbröd; det vara bara proteinextrakt från mängder av jordnötter och en djävulskt hög procentandel socker.). Hon hade ficklampor, jod, tändstickor, rep, bandage och en räddningsfilt. Hon hade ett nytt, glänsande paket Barkleskriter och varenda tillförlitlig karta av Helvetet hon kunde hitta på universitetsbiblioteket, omsorgsfullt avbildad i en plastlaminerad pärm. (Tyvärr visade allihop sinsemellan olika topografier – hon förmodade att hon skulle bege sig till en högt liggande plats och välja en karta när hon väl kom fram.) Hon hade en stilett och två vassa jaktknivar. Och hon hade en Proustvolym, utifall att hon skulle bli uttråkad någon kväll. (I Ärlighetens namn hade hon aldrig kommit sig för med att prova på Proust, men Cambridge hade fått henne att bli det slags person som ville ha läst Proust, och hon antog att Helvetet var ett bra ställe att börja med det.) ”Jag är redo.”

”Du kommer fortfarande behöva hjälp med att klura dig igenom kretsarna”, sa Peter. ”Helvetet är metafysiskt väldigt knepigt, vet du. Anscombe hävdar att enbart de ständiga spatiala omorienteringarna . . .”

Alice himlade med ögonen. ”Var snäll och insinuera inte att jag inte är smart nog för att bege mig till Helvetet.”

”Har du ett ex av *Clearys*?”

”Självklart.” Alice skulle inte glömma *Clearys mallar*. Hon glömde ingenting.

”Har du dubbelkontrollerat alla tolv officiella versioner av Orfeus resa?”

”Självklart gick jag igenom Orfeus, det är den uppenbara utgångspunkten . . .”

”Vet du hur du ska ta dig över Lethe?”

”Murdoch, snälla.”

”Vet du hur du ska tämja Kerberos?”

Alice tvekade. Hon visste att detta utgjorde ett möjligt hinder – hon hade sett hotet rörande Kerberos omnämnt i ett brev från Dante till Bernardo Canaccio, det var bara det att hon inte hade sett det refereras till i något annat material hon hade hittat, och den enda bok som kunde ha innehållit en ledtråd – Vandicks *Dante och det bokstavligen infernot* – saknades redan på biblioteket.

I själva verket hade en hel del av de böcker hon behövde försvunnit från biblioteket de senaste månaderna, ofta utlånade samma morgon hon gått dit. Varenda översättning av *Aeneiden*. Alla medeltida lärda verk om Lasarus. Det var som om någon poltergeist hemsökte hyllorna, och förutsåg varje steg i hennes projekt.

Så gick det upp för henne. ”Du har . . .”

”Gjort research om samma sak”, sa Peter. ”Vi har kommit för långt in i våra doktorandstudier, Alice. Ingen annan skulle kunna handleda oss. Ingen annan är tillräckligt smart. Och det finns fortfarande så mycket han inte har lärt oss. Vi måste se till att han kommer tillbaka. Och här är två hjärnor bättre än en.”

Alice kunde inte hålla sig för skratt. Hela den här tiden. Varenda tom plats i hyllorna, varenda saknad pusselbit. Det var Peter hela tiden.

”Berätta för mig hur jag ska tämja Kerberos, då.”

”Försök inte, Law.” Peter boxade lätt till hennes axel. ”Kom igen. Du vet att vi alltid är bättre tillsammans.”

Det där, tänkte Alice, var verkligen att bre på.

Han menade det inte. Hon visste att han inte menade det eftersom det inte var sant. Det hade inte varit sant på över ett år, och det hade helt och hållit varit Peters val. Hon mindes det väl. Så hur kunde han bete sig så gemytligt, kasta ur sig de orden så lättsamt, som om de fortfarande var förstaårsdoktorander som fnissade i labbet, som om tiden aldrig hade gått?

Men så var ju detta också Peters modus operandi. Han var på det här sättet mot alla. Bara värme och munterhet – men i samma stund som man försökte ta ett steg närmare ersattes fast mark av tomma intet.

Två dåliga alternativ, alltså. Bristande kunskap, eller Peter. Hon antog att hon skulle kunna kräva att få de relevanta verken – Peter var irriterande, men han hamstrade inte resurser – och ta reda på allt på egen hand. Men hennes finansieringsklocka tickade på, och vissa kroppsdelar låg och ruttnade i en källare. Det fanns helt enkelt inte tid.

”Okej”, sa hon. ”Jag hoppas att du har tagit med dig din egen krita.”

”Två nya paket Shropley’s”, sa han belåtet.

Ja, hon visste att han föredrog Shropley’s. Bevis på dålig karaktär. Hon skulle åtminstone inte behöva dela med sig.

Hon placerade sin ryggsäck strax intill fötterna, försäkrade sig om att ingen av remmarna låg utanför pentagrammet. ”Då är det bara besvärjelsen som återstår. Är du redo?”

”Vänta”, sa Peter. ”Vet du vad priset är?”

Såklart Alice visste. Det var det som var skälet till att lärda så sällan begav sig till Helvetet. Det var inte det att det var så väldigt *svårt* att ta sig dit. Man behövde bara gräva fram alla de rätta

bevisen och behärska dem. Det var det att en resa till Dödsriket sällan var värd priset.

”Hälften av min återstående livstid”, sa hon. Att träda in i Helvetet innebar att braka igenom gränser mellan olika världar, och detta krävde en typ av organisk energi som blott krita inte kunde tygla. ”Trettio år, eller något sådant, borta. Jag vet.”

Men valet hade knappast varit svårt för henne. Ville hon hellre få sin examen, producera lysande forskning, och gå hädan som ett bländande fyrverkeri? Eller ville hon hellre leva till slutet av sin naturliga livslängd, gråhårig och dreglande, förpassad till periferin, förtärd av ångerkänslor? Hade inte Akilles valt att dö i strid? Hon hade stött på professorer emeriti vid institutionsmottagningar som ömkliga afasidrabbade accessoarer, och hon tyckte inte att ålderdomen tedde sig som en tilltalande utsikt. Hon visste att detta val skulle framstå som hemskt för alla utanför den akademiska sfären. Men ingen utanför den akademiska sfären kunde rimligtvis förstå. Hon skulle offra sitt förstfödda barn för en professorstjänst. Hon skulle kapa en arm eller ett ben. Hon skulle ge vad som helst, bara hon fortfarande hade hjärnan i behåll, bara hon fortfarande kunde tänka.

”Jag vill bli magiker”, sa hon. ”Det är det enda jag någonsin har velat.”

”Jag vet”, sa Peter. ”Jag också. Och jag – jag är tvungen att göra det här. Jag måste.”

En spänd tystnad. Alice funderade på att fråga, men hon visste att Peter inte skulle berätta det för henne. Peter var, när det handlade om något personligt, en stenvägg. Så lätt han försvann bakom ett milt leende.

”Då är vi överens.” Peter harklade sig. ”Så kanske jag tar latinet, och du tar grekiskan och kinesiskan.” Han blickade ned mot ett segment i närheten av sin högra stortå. ”Men du, varför är det här inte på sanskrit?”

”Jag är inte så hemma på sanskrit”, sa Alice irriterat. Det här var typiskt Peter. Nedlåtande, till och med när han skenbart var ute efter ett klargörande. ”Jag har skrivit alla de buddhistiska sutrareferenserna på kinesiska i stället.”

”Aha.” Peter hummade. ”Nåja, det fungerar antagligen. Om du är säker.”

Hon himlade med ögonen. ”Jag räknar ned från tre, sedan kör vi.”

”Jag är med.”

Hon räknade ned. ”Kör.”

Och de inledde mässandet.

PROFESSOR JACOB GRIMES FRUKTANSVÄRDA, tragiska död hade varit både förutsägbar och möjlig att undvika. Den var också, vilket de flesta inte hade kännedom om, helt och hållet Alices fel.

Den dagens övning var inte mer riskabel eller radikal än de tusentals rutinmässiga experiment som professor Grimes hade genomfört i samma laboratoriesal i decennier. Han skulle bara se över några grundläggande principer inom mängdlära citerade i en ny artikel av honom som skulle komma ut i *Arcana*, den främsta tidskriften inom deras fält. Det var fullständigt rutinmässigt, och inte farligare än att cykla, försåvitt man dubbelkontrollerade pentagrammen. Sådant som kandidatstudenter ägnade sig åt.

Professor Grimes dubbelkontrollerade inte sina pentagram. Han hade för länge sedan nått det stadium i sin karriär där man överlät den typen av enformigt slavgöra åt forskarstuderande. Professor Grimes dagar ägnades åt djupsinnigt, outgrundligt *tänkande*. Han skådade bortom bergen och molnen för att utröna sanningen, och sedan kom han ned för att göra uttalanden likt Moses som gick ned från Sinaiberget, och sedan fick hans underhuggare mödosamt fundera ut detaljerna. Han gjorde aldrig sin egen aritmetik eller sina egna översättningar längre. Och han höll sig definitivt för god för att

falla på knä och rita kritstreck, anstränga ögonen, anstränga ryggen.

Man skulle måhända betrakta det som vågat, till och med dåraktigt, för en magiker att lägga sitt liv i underbetalda och överansträngda forskarstuderandes händer. Men för det första var professor Grimes forskarstuderande bäst i hela världen. För det andra kunde till och med forskarstuderande på de lägst rankade amerikanska lärosätena identifiera de farligaste misstagen i ett pentagram. Och detta var Cambridge. Efter så många års övning var de för vilken kompetent akademiker som helst lika uppenbara som himmelsskriande röda flaggor: luckor i de yttre cirklarna, felstavade ord, falska överensstämmelser, parenteser som inte hade slutits. Vilken välbalanserad människa som helst hade kunnat göra det.

Men Alice var inte välbalanserad den dagen.

Hon var givetvis underbetald och överansträngd, men detta tillstånd var vanligt bland forskarstuderande och ingen brydde sig särskilt mycket om det. Men hon hade dessutom inte sovit ordentligt på tre månader. Hon hade druckit så mycket koffein att världen skimrade, och kritan darrade i hennes grepp. Hon upplevde, liksom hon ofta gjorde, att hennes kropp inte hade några definierade gränser gentemot den materiella världen; att hon skulle upplösas som en sockerbit i te om hon upphörde att hålla ihop sig själv som subjekt. Hon var inte i skick att arbeta, och det hade hon inte varit på mycket lång tid. Det Alice mest av allt behövde just då var en lång härlig semester, och sedan kanske bli inlagd på någon avlägsen institution i närheten av havet.

Men att missa en labbtid var inte ett alternativ. Professor Grimes hade inte bett henne assistera med en artikel sedan förra året, och även om uppdraget var under hennes värdighet, och även om medförfattarskap inte kom på fråga ville Alice förtvivlat gärna återvinna hans gunst.

Hur som helst var trött på gränsen till sammanbrott standard-

tillståndet. Förväntningen var helt enkelt att man, genom någon kombination av starkt kaffe och lembasbröd, tvingade sig vidare tills alla deadlines hade klarats av och man kunde rasa ihop i ändlös koma utan konsekvenser. Alice hade tillbringat större delen av forskarstudierna i det här tillståndet, och det var inte så farligt.

Men hon var också arg den eftermiddagen, och kränkt, och förvirrad, och befann sig i ett sådan töcken av förvirring och raseri att blotta ljudet av professor Grimes röst fick henne att rycka till. Bara att förnimma hans fysiska närhet – ana hans rörelser, på knä i hans skugga – gjorde det svårt att andas. Under de korta ögonblick då deras blickar möttes slutade hon andas, och hon tänkte att hon skulle vilja dö.

Det var mycket svårt att koncentrera sig i en sådan miljö.

Så när hon ritade upp pentagrammen slöt hon inte de erforderliga cirkelarna. När det var fråga om pentagram var det väldigt viktigt att sluta de erforderliga cirkelarna. Att uttala besvärjelser åkallade kritdammets levande-döda energi, och all den energin hade en explosiv verkan om den inte kontrollerades på rätt sätt inom ett definierat utrymme. Minsta glapp kunde leda till katastrof. I själva verket var mindre glapp *värre*, då de koncentrerade all energi med fruktansvärd verkan. Därför gjorde alla som ritade ett pentagram något som kallades myrprovet: man drog spetsen på en blyertspenna från en punkt av inskriptionen hela vägen runt för att försäkra sig om att alla myror som följde strecket skulle fullfölja sträckan.

Alice gjorde inte myrprovet.

Kort sagt besvarade hon sig inte med att försäkra sig om att professor Grimes kropp förblev hel.

Det var ett misstag av det slag som kunde sätta stopp för yrkeskarriärer. Det skulle det ha gjort, om någon hade sett Alices namn i labbloggarna eller som överordnande vetat om att hon assisterade överhuvudtaget. Det skulle ha lett till en utredning. Hon skulle

ha förhörts av en nämnd, tvingats att noggrant och detaljerat redogöra för vart och ett av sina misstag medan de rådslog kring huruvida det borde rubriceras som dråp eller enbart vårdslöshet. Hon skulle ha förlorat sin lön, petats från forskarutbildningen, förhörts av den kungliga akademien, och förbjudits att studera eller praktisera magi vid något lärosäte i världen, till och med de skumma, icke-certifierade institutionerna i andra världsdelar. Allt detta om hon inte hamnade i fängelse.

Men professor Grimes gav i allmänhet inte sina forskarstuderande något erkännande i sina experiment. Att assistera hans forskning, på bekostnad av deras egen, var helt enkelt ett outtalat krav inom utbildningen. Ingen visste, som överordnad, att någon befann sig i det rummet dagen då olyckan inträffade förutom professor Grimes. Ingen annan såg när tjutande vindar från oändliga dimensioner forsade in i pentagrammet. Ingen såg professor Grimes ögonglober pressas ut ur hans ansikte innan de spräcktes som vindruvor; hans tarmar ringla ut ur och runt hans kropp som ett hopprep, som om han misslyckats med en dubbelsnurr; hans mun förvridas i ett ljudlöst skrik. Ingen såg professor Grimes kropp vändas uppochned och snurra sju fasansfulla varv i luften, med de blottade organen skvalpande, innan den slets i bitar i alla riktningar så att varenda yta stänktes ned av blod och ben och inälvor. Ingen såg hans hjärna på svarta tavlan, det tandprydda käkfragmentet som med ett pluppande landade i hans tekopp fylld av eftermiddags-Darjeeling.

Och ingen såg Alice klä av sig inpå bara kroppen i labbduschen, skrubba sig ren, slänga sina kläder i förbränningsugnen och skynda ut genom bakdörren, iförd plagg ur en övernattningsväska som hon alltid hade stående på labbet. Ingen såg henne på småtimmarna fly över campus tillbaka till sitt studentrum, där hon klädde av sig och tog en andra dusch och omväxlande kräktes och grät tills hon somnade.